

Avui a les nou del matí he sortit al jardí i, després d'escoltar una estona, el recompte donava vuit cants d'ocells diferents. El meu jardí és ple d'alzines altes i denses mates de galzerans i el seu límit es difumina amb el principi del bosc del Malhivern. En aquest bosc m'hi endinso i, com si fos un armari d'abrics, creuant un túnel per sobre del qual hi passa un tren que es dirigeix cap el nord, em trobo de cop en un món ple de peculiaritats on les agulles del rellotge tenen comportaments fora del normal. La música que ara m'envolta, sense que gairebé me n'adoni del canvi, és completament diferent: és un silenci creat per la xerrameca dels pardals i dels pica soques blaus, garses fent crits raspats i tòrtors fent gàrgares. L'heura i arítjol s'enfilen cap a la copa de les alzines. Hi ha troncs gegants que surten de parets de terra verticals les quals es mantenen compactes gràcies a les mateixes arrels. Hi ha també un torrent on hi viuen unes aranyes molt grans, de potes primes i llargues, que es mouen molt ràpid i que encara surten de nit a la faula de la meua infància. Mentrestant, ja fa anys que el recorregut que fem per passejar els gossos és el mateix. Un d'ells és negre i ossut amb dents punxegudes, astut i vergonyós, i l'altra és marró, una mica salsitxeta, de cua alegre, atrevida i simpàtica. Els dos van a la recerca de conills salvatges plens de puces que s'amaguen en caus que amb els anys han anat connectant i ara formen laberints subterranis. Amb aquestes dues bestioletes peludes jo també grimpava pels barrancs per mirar d'olorar-ne el rastre i escoltar com tremolaven de por aquells conillets que s'havien quedat a les denses mates d'esbarzers on s'hi amagaven. El camí que seguim està ple de pedres, de les mides més petites a les més grans, i també ple de branquillons que la riuada creada per la tempesta arrossega i deixa en forma de moltes piles. També hi ha unes boletes negres, rastre que indica el pas de les ovelles del pastor, que és el nostre veí i que tota la vida porta fent el mateix com si per ell el temps tampoc existís i els anys no passessin. Deixant enrere la molsa i els follets de bosc riallers, que només es poden veure si un està molt atent, al final del camí arribem a camp obert. Allà s'observa el vol puntejat del pinçà i darrere d'un camp d'oliveres s'estén un fons de núvols que marxen en direcció a un infinit, un infinit que per la seva profunditat espanta i és ataronjat primer però a poc a poc es torna roig fins que l'últim raig de sol, l'astre de l'esperança, desapareix i és la senyal de que és hora de tornar a casa. Torno, doncs, però amb el pas més insegur i amb un neguit, perquè el vent m'ha xiuxiuejat com de costum els secrets que s'estan gestant a la terra i allò terrible que en el futur venidor ens espera.

Fotos:

